

ærede Minister anføre til Forsvar for sin Handling. Staten har kun tabt og Kommunerne Intet vundet. Naar saa endelig den høitærede Minister siger, at Amtsrådet har vundet Tid, vil jeg kun bemærke, at det er meget vanskeligt at afgjøre, hvormeget den Tid er værd, det vil vise sig senere, og det skal jeg derfor ikke komme ind paa en Lagation af. Men, siger den høitærede Minister, Amtet har samtidig dermed ikke tabt Noget, thi det var ogsaa Garant før. Det er, forekommer det mig, ikke ganske rigtigt. Sagen er nemlig den, at før var der, saaledes som den ærede Minister oplyste, to Selvfylldnere, som Banken først maatte henvende sig til, og først, naar de ikke kunde betale, kom Amtet til at betale. Saaledes har jeg opfattet Forholdet; men jeg tilstaar, at dette Forhold er ikke saa grumme let at opfatte og har været Gjenstand for Tvivl. Den ærede Minister brugte nu det Udtryk, at disse Kautionister spillede en Rolle som Støpude for Amtet, — og jeg skal, da jeg selv, og jeg tror ogsaa Thinget, ønsker at se Sagen oplyst saa klart som muligt, og da der ikke foreligger Noget derom i Betænkningen eller Anmærkningerne, ikke undlade at sige, hvorledes jeg opfatter denne Udtalelse af den ærede Minister. Jeg opfatter den saaledes: „Der er to Selvfylldnere, nemlig de to Medlemmer af Bestyrelsen, og desuden Amtsrådet som simpel Kautionist. Naar Selvfylldnerne havde betalt, vilde Amtsrådet være fri; men betalte de ikke, vilde Amtsrådet komme til at betale.“ — Havde Selvfylldnerne betalt, er Spørgsmaalet imidlertid, om de havde haft Regres til Amtsrådet (Modsigelse fra Finantsministeren). Ja, det er overordentlig tvivlsomt, om overhovedet en Selvfylldner har Regres til den simple Kautionist; det er et meget tvivlsomt Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, at det er almindelig bekiendt, at i det her foreliggende Tilfælde var Spørgsmaalet Gjenstand for meget alvorlige Tvivl. Blandt de juridiske Konfulenter, man henvendte sig til, var der delte Meninger netop om, hvorvidt disse to Selvfylldnere, naar de havde betalt, kunde have Regres til Amtsrådet. Nu vil jeg sige, at det er vel muligt, at de kunde have saet en Regres godvillig. Det veed jeg ikke; men saa meget er vist, at Spørgsmaalet har hos Juristerne været i høi Grad tvivlsomt, ligesom ogsaa hos de Vedkommende selv, og naar det er Tilfældet, kan jeg ikke se rettere, end at der er viist i alt Fald de to Kautionister en Tjeneste ved at lade dem gaa ud, og Amtsrådet en tvivlsom Tjeneste ved, at Spørgsmaalet er blevet afgjort i den Retning, som er den mindst gunstige Fortolkning af den hidtil værende Tvivl. — Sluttelig skal jeg kun bemærke til den høitærede Formand, at naar jeg har tilladt mig at fremdrage dette Stykke af en gammel Protokol over Finantsudvalgets Forhandlinger, er det ikke slet, uden at isorveien Finantsudvalgets Formand havde erhvervet Udvalgets Bemyndigelse

til her i Salen at fremdrage det Stykke af Protokollen, der paa Grund af dets officielle og fra begge Sider verificerede Karakter er væsentlig forskjelligt fra andre Protokolluddrag.

Finantsministeren (Strup): Naar det ærede Medlem, som nu satte sig, vilde fastholde sin Betegnelse af „Overenskomst“ for det, der i sin Tid er foreslået mellem mig og et Finantsudvalg, saa har jeg ikke kunnet se, at det ærede Medlem er fremkommet med nogetsomhelst nyt Argument derfor. Forholdet er ingenlunde, saaledes som det ærede Medlem stadig behager at udtrykke sig, et saadant, at Ministeren blev enig med Udvalget, kom overens med Udvalget om det og det; Forholdet er, som jeg angav det før, at jeg for Udvalget udtalte, hvad der var min Mening. Senere modtog jeg fra Udvalget en Opkrift om, hvorledes Udvalget havde forstaaet dette, og som jeg erklærede for at være rigtig, og som to tidligere Udvalg havde erklæret sig enig med mig i. Jeg har ikke henvendt mig til Udvalget for at søge Overenskomst, og jeg har aldrig anmodet Udvalget om at tiltræde mine Ansøelser. Det, jeg har verificeret, var ingenlunde en Overenskomst; det, jeg har verificeret, er Udvalgets Opfattelse af mine Udtalelser, som vare fuldstændig rigtig gjengivne i Protokollen. Jeg mindes ikke, at jeg før har sagt, at det var Formanden eller Sekretæren, der havde gjort det Notat, og i alt Fald har jeg ikke deri villet lægge noget Betydning. At det var mig en stor Tilfredsstillelse, at det daværende Finantsudvalg samstemmede med mig i den Plan, jeg havde — jeg tør sige i Modsetning til tidligere Finantsbestyrelser — angaaende Dispositionen over Statens Midler, er jo en Selvfølge, og at det ikke kunde være mig imod, da jeg ikke havde nogen Grund til at modsætte mig det og heller ikke havde noget Middel til at gjøre det, at Finantsudvalget ansæde mine Udtalelser indførte i autentisk Form i sin Protokol, forekommer mig ogsaa at være en Selvfølge; men at det skal reises op til at være en bindende Overenskomst mellem Finantsministeren og Rigsdagen, forstaar jeg saa meget mindre, naar jeg ser hen til, paa hvilken Maade Finantsudvalget har forstaaet sin Kompetence i andre Spørgsmaal. Jeg skal f. Ex. henvise til det sidste Svar fra Finantsudvalget paa mit mundtlige Spørgsmaal til Formanden, om Finantsudvalget agtede at gjøre Noget for Randers—Øreanaabanen, og hvor Finantsudvalget da fuldkommen korrekt erklærede sin Inkompetence til at udtale Noget derom. Nu derimod skal paa een Gang en Samtale mellem mig og Finantsudvalget have en bindende Karakter, en Karakter af bindende Overenskomst mellem mig og Rigsdagen. At jeg isøvrigt er blevet mit Program tro — og derom er jo Spørgsmaalet — har jeg allerede udtalt tidligere, og derom fore-